

Производството е по реда на чл.72, ал.1 ЗМВР.

Образувано е по жалба на А. А. Ч. срещу Заповед за задържане рег.№ 2283з-1160/27.11.2022г., издадена от В. Б. Н. – полицейски инспектор при 04 РУ-СДВР, на основание чл.72, ал.1, т.1 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/. Съгласно мотивите на обжалваната Заповед за задържане на 27.11.2022г., в 01,45 часа, в гр.София, жалбоподателят Ч. бил задържан във връзка със ЗМ /заявителски материал/.

Жалбоподателят оспорва заповедта за задържане като твърди, че същата била незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди, че заповедта за задържане не била мотивирана, не му били разяснени последствията от евентуален отказ от правото да я обжалва. Не му било предоставено време да се запознае с преписката по издаване на заповедта, поради което неговото право на защита било нарушено. Моли съда да постанови решение, с което да отмени Заповед за задържане рег.№ 2283з-1160/27.11.2022г., издадена от В. Б. Н. – полицейски инспектор при 04 РУ-СДВР, като неправилна и незаконосъобразна.

Жалбоподателят А. А. Ч. се явява в съдебно заседание, поддържа депозираната жалба и моли същата да бъде уважена.

Ответникът В. Б. Н. – полицейски инспектор при 04 РУ-СДВР се явява в съдебно заседание като оспорва жалбата. Твърди, че задържала Ч. след извършена проверка по сигнал – било получено обаждане по тел.112 във връзка със зачестили кражби от автомобили - три подозрителни лица с описание като на жалбоподателя демонстрирали съмнително поведение – оглеждали паркираните автомобили пред жилищния блок /на адрес: гр.София, ул.“Велчо Атanasов“ № 52/.

Съдът приема за установено:

По допустимостта на жалбата:

Съгласно чл.149 АПК вр. чл.72, ал.4 ЗМВР жалбата срещу заповедта е входирана в деловодството на Софийски районен съд на 12.12.2022г. - в законния срок, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана.

На 27.11.2022г., около 01,45 часа, била извършена проверка от В. Б. Н. – полицейски инспектор при 04 РУ-СДВР, на адрес: паркинга пред блок № 52 на ул.“Велчо Атanasов“, гр.София, по сигнал на телефон 112. Било съобщено за три лица със съмнително поведение – минавали покрай паркираните автомобили и ги оглеждали. Полицейският служител приел, че физическото описание на трите подозрителни лица е сходно с това – на жалбоподателя А. А. Ч. и задържал лицето. Били задържани и свидетелите Ангел Любомиров Маринов и Калоян Николаев Тонев. Тримата, заедно с приятелката на свидетеля Тонев, били в обща компания в апартамента на жалбоподателя и по това време решили да отидат до денонощния магазин в

квартала за покупки.

На същата дата 27.11.2022г. била издадена Заповед за задържане рег. № 228зз-1160/27.11.2022г. от В. Б. Н. – полицейски инспектор при 04 РУ-СДВР, въз основа на която в 01,45 часа бил задържан жалбоподателят А. А. Ч..

Видно от представените в хода на съдебното производство доказателства по отношение на компетентността на издалия заповедта за задържане /Удостоверение № 513р-24358/07.03.2023г., издадено от Началник отдел „Човешки ресурси“ - СДВР/, В. Б. Н. – полицейски инспектор при 04 РУ-СДВР е държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1, т.1, предл.първо вр. чл.57, ал.1 ЗМВР. Съдът приема, че Заповед за задържане рег.№ 228зз-1160/27.11.2022г. е издадена от оправомощено за това действие длъжностно лице по смисъла на чл.57, ал.2 ЗМВР. Заповедта за задържане е издадена в предписаната в [чл.74, ал.1 от ЗМВР](#) писмена форма.

Съгласно определение на съда по делото е изискана от СДВР Заповед за задържане рег.№ 228зз-1160/27.11.2022г., като в придружителното писмо на СДВР е посочено, това е оригинал на обжалваната заповед.

Сравнявайки приложената към жалбата Заповед за задържане рег.№ 228зз-1160/27.11.2022г., издадена от В. Б. Н. – полицейски инспектор при 04 РУ-СДВР, и тази – представена от СДВР, съдът констатира, че връчената на жалбоподателя заповед за задържане не е идентична по съдържание с постъпилата от СДВР Заповед за задържане рег.№ 228зз-1160/27.11.2022г. Видима е поправката на правното основание, въз основа на което е издадена обжалваната заповед за задържане – във връчената на А. А. Ч. заповед за задържане правното основание за задържане е посочено като „чл.72, ал.1, т.1 от Закона за Министерството на вътрешните работи“, докато в постъпилата като оригинална заповед правно основание за задържане е посочено като „чл.72, ал.1, т.7 от Закона за Министерството на вътрешните работи“. Различен е и мотивът за предприемане на действието по задържане – докато във връчената на А. А. Ч. заповед е посочено, че действията по задържане са свързани със „ЗМ“ /заявителски материал/, в постъпилата като оригинална заповед този текст е следният:“УБДХ“. Във връчената на А. А. Ч. заповед за задържане липсва обозначен часът, в който задържаното лице е било освободено, както и подпис и име на името на служителя, докато в посочената като оригинална заповед този текст фигурира.

Дописването на текст логически е възможно да бъде извършено единствено в по-късен момент – в случая след като на задържаното лице е бил връчен екземпляр от Заповед за задържане рег.№ 228зз-1160/27.11.2022г., издадена от В. Б. Н. – полицейски инспектор при 04 РУ-СДВР. Т.е. от формална гледна точка процедурата по издаване на процесната заповед за задържане е опорочена, което на самостоятелно основание води до нейната отмяна.

Приемайки, че първоначалният вариант на Заповед за задържане рег.

№ 228зз-1160/27.11.2022г., издадена от В. Б. Н. – полицейски инспектор при 04 РУ-СДВР, мотивира задържането с чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, съдът намира:

Съгласно [чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР](#), полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление.

Заповедта по чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР за срок до 24 часа се явява принудителна административна мярка, която цели чрез задържането да се предотврати възможността конкретното лице да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпления или да се укрие. Задържането, като принудителна административна мярка, се предприема от полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност. Тя е и с цел – предприемане на действия по разследване срещу вероятен извършител на престъпление. Разпоредбата на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР предполага наличие на данни, от които да се направи обосновано предположение за обвързване на конкретно лице с извършване на престъпление и за наличието на обективна необходимост от прилагане на принудителната административна мярка, като тази ПАМ е с превантивна функция - цели да се попречи на конкретното лице да извърши друго престъпление, да се укрие или да осуети наказателно преследване.

В случая тези критерии не са спазени, изхождайки дори от обстоятелството, че съдът е поставен в невъзможност да провери по кой заявителски материал е извършена проверката – липсва всякаква идентификация на заявителския материал, по която може да се извърши изискуемата проверка.

Съдът приема, че не следва да обсъжда варианта, обективиран в изисканата от СДВР и приложена по делото Заповед за задържане рег.№ 228зз-1160/27.11.2022г., издадена от В. Б. Н. – полицейски инспектор при 04 РУ-СДВР – мотивирането с деяние, класифицирано и наказуемо по УБДХ, накърнява изначално правото на защита на жалбоподателя А. А. Ч., тъй като той едва в хода на съдебното производство е могъл да констатира наличието на този текст от закона, въз основа на който спрямо него е приложена принудителната административна мярка.

Съгласно [чл.30, ал.1 от Конституцията на Република България /КРБ/](#) всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Разпоредбата на [чл.30, ал.2 КРБ](#) предвижда, че никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или на друго посегателство върху личната неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон. Съгласно [чл.30, ал.3, изр.1 КРБ](#) единствено и само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт.

В съответствие с чл.5, §1, изр.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ратифицирана със закон на Народното събрание от 31 юли 1992 г. /ДВ, бр. 66 от 1992 г. /, в сила за Република България от 7 септември 1992 г. /ЕКПЧ/, всеки има право на свобода и сигурност. Тази разпоредба защитава физическата свобода на лицето, която Европейския съд

по правата на човека /ЕСПЧ/ разглежда заедно с правата по [чл.2](#), [чл.3](#) и [чл.4 ЕКПЧ](#) като първите по степен сред основните права, които защитават физическата сигурност на лицето.

След прогласяването му и за да го гарантира, [чл.5, §1, изр.2 ЕКПЧ](#) постановява, че никой не може да бъде лишен от свобода освен в изрично посочените в б. "а" - б. "f" случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона. В юриспруденцията на ЕСПЧ трайно са изведени няколко стандарта при закрилата на това право. Първият е изчерпателност на изключенията по [чл.5, §1, изр.2, б. "а" – б. "f" ЕКПЧ](#), чието тълкуване трябва да е задължително стриктно, а разширителните обосновки при приложението им са недопустими /решение на ЕСПЧ от 22.02.1989 г. по дело С. v I., жалба № 11152/84 - § 41/. Целта е да се гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода на основание, което не е предвидено в конвенцията. Вторият е законност на лишаването от свобода по националния закон, както от процесуална, така и от материалноправна страна.

В случая не са представени никакви доказателства, че съществува вероятност задържаното лице да се укрие или да извърши престъпление.

При това положение заповедта за налагане на ПАМ превишава и целта на закона, поради обстоятелството, че липсват данни за извършено от жалбоподателя престъпление, което да налага задържането му за срок от 24 часа.

При липсата на изложени фактически обстоятелства не може да се направи и извод, че в случая приложената ПАМ оправдава законовите цели за задържане – обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. Като се има предвид целта на издаване на административния акт, нарушен е принципът на съразмерност по [чл.6 АПК](#), тъй като правата и законните интереси на задържания са засегнати в много по-голяма степен от необходимото /арг., [Решение № 13336 /24.10.2012 г.](#) по адм. д. № 13969/2011 г. на ВАС, V отд., [решение № 3475 /09.03.2012 г.](#) по адм. д. № 5290/2011 г. на ВАС, V отд., [решение № 4768 /02.04.2012 г.](#) по адм. д. № 6326/2011 г. на ВАС, V отд./.

Поради тези причини съдът намира, че жалбата срещу Заповед за задържане рег.№ 228зз-1160/27.11.2022г., издадена от В. Б. Н. – полицейски инспектор при 04 РУ-СДВР, е основателна и следва да бъде уважена.